



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

# NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 212/2018-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. októbra 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojmíra Mamojku v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Bilickým, Farská 8, Nitra, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 58/2017 z 23. januára 2018 takto

## r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 58/2017 z 23. januára 2018 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 58/2017 z 23. januára 2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDACTED] v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet advokát JUDr. Juraja Bilického, Farská 8, Nitra, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

## O d ô v o d n e n i e :

### I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 212/2018-10 z 5. júna 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), v časti, ktorou namietal porušenie svojich v záhlaví označených práv uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 58/2017 z 23. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní začatom na základe návrhu sťažovateľa (navrhovateľa) z 9. júla 2012 Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 12 C 63/2012-770 z 19. novembra 2014 určil, že „navrhovateľ je vlastníkom stavby, súp. č. [REDACTED] postavenej na parc. č. [REDACTED] a pozemkov: parc. č. [REDACTED], o výmere [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] zast. plochy a nádvoria, o výmere [REDACTED] zast. plochy a nádvoria o výmere [REDACTED] nachádzajúcich sa na [REDACTED], zapísaných na [REDACTED] vedenom k. ú. [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED]“, a že „vecné bremeno v prospech [REDACTED] ... spočívajúce v práve doživotného užívania nehnuteľnosti parc. č. [REDACTED] [REDACTED] a stavby súp. č. [REDACTED] na pozemku parc. č. [REDACTED], neexistuje“. Na základe odvolania oboch strán sporu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom

č. k. 5 Co 149/2015-886 z 21. júna 2016 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že návrh sťažovateľa zamietol.

3. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 447 písm. f) CSP odmietol, pretože dospel k záveru, že *„Uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. sa... vzájomne vylučuje; ich súbeh, resp. vzájomná kumulácia je vylúčená (por. napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 27/2017). Preto dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzil na skúmanie prípustnosti dovolania len z hľadiska dovolacieho dôvodu, ktorý je v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. uvedený na prednejšom mieste, t. j. na dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. (v tomto smere porovnaj aj rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1 VCdo 2/2017, ktorým je senát najvyššieho súdu viazaný)...*

*Z obsahu dovolania žalobcu vyplýva, že základom jeho argumentácie vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 písm. a) a písm. b) C. s. p. bolo na jednej strane tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (nadobudnutie vlastníctva maloletým schválením súdu a nadobudnutie vlastníctva kolaudačným rozhodnutím) a súčasne tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (nadobudnutie vlastníctva zhotovením diela, vydržaním, neplatnosť kúpnej zmluvy), pričom poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky... a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky...*

*Pri takomto vymedzení dovolacích dôvodov nemožno považovať podmienky prípustnosti dovolania za splnené, pretože súčasné uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa písm. a) a písm. b) ust. § 421 ods. 1 C. s. p. sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje (nemožno súčasne tvrdiť, že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte vyriešená a zároveň tvrdiť, že je ním rozhodovaná rozdielne). Okrem toho žalobca v dovolaní vo vzťahu k tvrdenému rozdielnemu rozhodovaniu dovolacieho súdu označil len rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a len jedno rozhodnutie Najvyššieho súdu*

*Slovenskej republiky, ktoré však nie je možné aplikovať na dôvody dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., pretože v ňom nebola riešená predmetná otázka nastolená v dovolaní. Vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť C. s. p. možno pod pojmom dovolací súd rozumieť len Najvyšší súd Slovenskej republiky a nie aj Najvyšší súd Českej republiky. Keďže žalobca neoznačil v dovolaní žiadne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých by bola rozdielne riešená otázka nadobudnutia vlastníctva originárnym spôsobom, t. j. vyhotovením diela s úmyslom vyhotoviť ho pre seba, resp. vydržaním, či neplatnosť kúpnej zmluvy z dôvodu kúpnej ceny, prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. neprichádza do úvahy...*

*Dôvodom pre odmietnutie dovolania je skutočnosť, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolateľ zastúpený advokátom totiž označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) C. s. p. Podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 C. s. p. neboli splnené, keď žalobca v dovolaní neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach. Z tohto dôvodu dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až 435 C. s. p. Absenciu takej náležitosti považuje C. s. p. za dôvod pre odmietnutie dovolania.“.*

4. S uvedeným záverom najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a tvrdí, že kumuláciu právnych dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP nie je možné vylúčiť. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie za extrémny prejav súdneho formalizmu a najvyššiemu súdu vytýka, že „svojvoľne a v rozpore s princípom legality dotvoril Civilný sporový poriadok a zrejme nesprávne interpretoval predmetné rozhodnutie veľkého senátu, čo má za následok odopretie práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces a jeho nemožnosť účinne sa dovolať ochrany svojich práv. Vyplnenie medzery v zákone (ak nejaká vôbec existuje) nemôže Najvyšší súd vykonať takým spôsobom, že strane obmedzí jej základné práva, konkrétne právo na prístup k súdu a právo účinne uplatniť pred súdom právny prostriedok nápravy... Odmietnutie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b)

*CSP z dôvodu neprípustnej kumulácie je porušením základného práva na spravodlivú ochranu práv v dovolacom konaní.“.*

5. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom č. k. KP 3/2018-55 z 23. júla 2018 vyjadrila predsedníčka najvyššieho súdu, v ktorom konštatovala, že *„Z právnej úpravy dovolania zavedenej novým procesným kódexom vyplýva, že jeho úspešnosť je aj naďalej vymedzená kombinovane. Dovolanie musí spĺňať podmienky prípustnosti a súčasne musí byť daný dovolací dôvod. Osobitosť právnej úpravy je v tom, že podmienky prípustnosti podľa ustanovenia § 420 sú nielen dôvodmi (podmienkami) prípustnosti, ale aj jedným z dovolacích dôvodov podľa § 431. V prípade druhého dovolacieho dôvodu vymedzeného v ustanovení § 432, teda nesprávneho právneho posúdenia veci, je prípustnosť dovolania upravená v ustanovení § 421. Inak povedané ustanovenie § 421 upravuje podmienky (predpoklady) prípustnosti dovolania a ustanovenie § 432 dovolacie dôvody. Dovolací dôvod poskytuje odpoveď na otázku, čo má dovolací súd riešiť a predpoklad prípustnosti uvádza, prečo má dovolací súd nastolenú otázku riešiť...“*

*Pri odmietnutí dovolania v zmysle § 447 písm. f), teda ak dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 sa vychádza z faktu, že dovolanie má síce všetky náležitosti určené zákonom (§ 428), ale jedna z náležitostí – z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) – trpí vadou...*

*Zákon upravuje dva dovolacie dôvody, a to vady zmätočnosti vymenované v § 420 a nesprávne právne posúdenie veci. Ide o taxatívny výpočet dovolacích dôvodov, a preto ak by dovolanie obsahovalo iné ako v zákone uvedené dôvody, musel by ho dovolací súd odmietnuť pre neprípustné dovolacie dôvody...*

*Dovolanie trpí vadou aj vtedy, ak síce obsahuje zákonné dovolacie dôvody, ale tieto dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435. Zákon teda výslovne a jasne formuluje, že pri vade zmätočnosti podľa v § 420 musí byť uvedené, v čom spočíva. Pri nesprávnom právnom posúdení sa musí uviesť právne posúdenie veci, ktoré sa pokladá za nesprávne (právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) a v čom táto nesprávnosť spočíva (ako má byť správne právna otázka vyriešená)...*

*Vymedzenie predpokladov prípustnosti dovolania dovolateľom (teda ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá prípustnosť dovolania) nie je dovolacím dôvodom, nemožno ho považovať ani za spôsob, ktorým má byť dovolací dôvod vymedzený a nie je ani predmetom dovolania. Dovolanie preto nemožno odmietnuť podľa § 447 písm. c) ani podľa § 447 písm. f) CSP...*

*Skúmanie prípustnosti dovolania je tak vecou dovolacieho súdu, ktorý ale nie je viazaný jeho vymedzením (§ 419 CSP – ak to zákon pripúšťa). Ak zákon raz uvedie, proti ktorému rozhodnutiu je dovolanie prípustné, potom nemôže dovolací súd také dovolanie odmietnuť len preto, že dovolateľ v dovolaní uvedie všetky možnosti uvedené v ustanovení § 421 CSP, pretože ich považuje za opodstatnené...*

*Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom predmetnej sťažnosti ponecháva rozhodnutie o sťažnosti na úvahe ústavného súdu.“*

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

## II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity vyjadreného v citovanom článku ústavy je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých

rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V tejto súvislosti ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní uvedenej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

10. Rovnako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Ani judikatúra ESLP nevyžaduje,

aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

11. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu (bod 3) vydaným v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a iné, odôvodnená nesprávnou interpretáciou ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, ktoré upravujú prípustnosť dovolania podaného na účel vyriešenia otázok zásadného právneho významu.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sú v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

15. Zákaz kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bol od prijatia rozhodnutia veľkého senátu predmetom všeobecnej diskusie a kritiky odbornej verejnosti. Vzhľadom na nejednotnosť názorov ústavného súdu v otázke posúdenia ústavnej konformnosti takéhoto názoru vyjadreného v označenom uznesení veľkého senátu aplikovaného

vo viacerých prípadoch bol aj predmetom zjednotenia názorov v pléne ústavného súdu podľa § 6 zákona o ústavnom súde, pričom v konaní vedenom pod PLz. ÚS 1/2018 bolo 25. apríla 2018 prijaté uznesenie pléna ústavného súdu s ďalej uvedeným stanoviskom, ktorým sú jednotlivé senáty podľa § 6 poslednej vety zákona o ústavnom súde pri rozhodovaní v ďalších obdobných veciach viazané:

„Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku, ako aj § 421 Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené § 420 písm. a) až f) Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (PLz. ÚS 1/2018).“

16. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Uvedenú skupinu „tvoria rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorých prípustnosť je postavená na kritériu zásadnej právnej významnosti napadnutého rozhodnutia voči rozhodnutiam, ktorými sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie... Rozhodnúť o tom, či otázka zásadného právneho významu bola už vyriešená, alebo nie, a na to nadväzujúcu prípustnosť dovolania si bude riešiť dovolací súd na základe dôvodov

uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Takisto aj otázku prípustnosti dovolania z hľadiska odklonu riešenia právnej otázky zo strany odvolacieho súdu, ako aj v prípadoch rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu. Všetky tieto dôvody prípustnosti dovolania do zmeňujúcich a potvrdzujúcich rozhodnutí odvolacieho súdu majú spoločné kvalifikačné pravidlo, a to, že prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje na právne otázky, ktorých vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi § 440 CSP, závisieť od toho, ako dovolateľ vymedzí, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, prípadne právnu otázku riešenú odvolacím súdom odôvodní s ohľadom na to, že dosiaľ dovolací súd takúto otázku vo svojej rozhodovacej praxi neriešil, prípadne poukáže na rozdielne rozhodnutia dovolacieho súdu k riešenej právnej otázke.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 1347 a 1381).

18. Vychádzajúc z osobitostí daného prípadu, ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia dospel k názoru, že už uvedené zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu je aplikovateľné aj na vec sťažovateľa, pretože najvyšší súd neposúdil sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

19. Na uvedenom skutkovom základe ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu), preto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 56 ods. 2 a § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

20. Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova

prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

21. Podľa § 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím podľa odseku 3, ktoré je vykonateľné jeho doručením.

22. Úlohou najvyššieho súdu preto bude opätovne rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP majúci na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.

### III.

23. Sťažovateľ v sťažnosti požiadal ústavný súd o priznanie náhrady trov konania, ktoré vyčíslil celkovou sumou 325,42 €.

24. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

25. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého výpočtovým základom pre účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak. Táto podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za I. polrok 2017 predstavovala sumu 921 €.

26. Ústavný súd preto v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 325,42 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti – vykonané v roku 2018) v sume po 153,50 € za jeden úkon a dva režijné paušály v sume po 9,21 € za jeden paušál, ktoré zaviazal uhradiť najvyšší súd (bod 3 výroku nálezu).

27. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2018